ПЕРЕЦЬ

№ 9 (500). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1963

Мал. К. ЗАРУБИ

ПАРТІЙНО-ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ

НА ЛОПАТУ—

ТА ЗА ХАТУ!

ГАРНИЙ ХЛОПЕЦЬ

ПРИЙОМ від ... г до ... г.

БЕЗ ДОЗВОЛУ НЕ ЗАХОДИТИ!

37½%

500%

БРАК

10 крб

5 крб

100 крб

3 крб

Лісові таємниці

Скільки усякої всячини розповідають про лісове царство! І дивовижні звірі там водяться, і лісова царівна гриби збирає, і русалки на довгих вітах гойдаються, лісовики бородаті потрясають дубами-велетнями. Але про дива, які ми побачили в лісі, ще ніхто ні в казках не розповідав, ні в легендах не чував.

СНІГОВА ЛЮДИНА

Звістка про появу снігової людини у лісах Київщини впала мов сніг на голову серед літа. Звідки та людина взялася? Пішки прийшла з Гімалаїв чи возом приїхала?

Першим побачив снігову людину лісник Сухоліського лісництва Білоцерківського лісгоспу Андрій Розпутний. Поклав Андрій торбу під сосною, повісив рушницю на сучок та й відійшов до купи хмизу. Аж раптом з-за дерева вийшов волохатий чолов'яга і сів під сосною. Вийняв пляшку з торби, п'є і снігом закусює...

Андрій спробував підійти. Коли це чолов'яга здіймає рушницю з сучка та й каже: «Не підходь, бо так і пальну дробом нижче колін»...

Рушниця залишилася, а пляшка пропала. Добряча була пляшка. Літрова.

Очевидці, правда, у розповідях трішки перегинають. Але факти залишаються фактами.

Дуже багато шкоди робить снігова людина. Косить ліс, наче косою. Виїжджали на місце ревізори обласного управління лісового господарства і лісозаготівель, дивилися, розпитували. Андрій Розпутний розказував:

— Диво бачив. Схопить деревину на плечі і — гайда! Поки я зняв рушницю, звів курок — о-о-т-такенні п'яти показала. П'ята — два метри! Снігова людина, їй-богу, снігова! Не віриte? Запитайте лісника Мажировського, або лісника Бакаленка, або лісника Яременка. Вони теж бачили... Дерева ламає, мабуть хоче зігнути дугу, та не вміє...

І як не повіриш, коли стільки свідків!

Навіть впіймали. І не одну людину, а три.

Пізно увечері лісник Артем Бакаленко вів у село трьох, тримаючи рушницю напоготові.

— Хто це? — питали люди.

— Снігові люди,— відповідав Бакаленко.

Лісник минув сільраду та й повів сніговиків додому. У хаті Бакаленко засвітив світло й здивувався. Перед ним стояли Н. А. Сивенко, Н. П. Рябий та І. Я. Поліщук.

— Це ти, Рябий?

— Я...

— Ти Сивенко? Ти Поліщук?

— Ми...

— А я думав, що сніговики. Тоді вибачайте. Ви, мабуть, хотіли деревину свиснути? А вам потрібне дерево. Знаю. Так ви, той, пиляйте. А втім я й сам вам завезу... Тільки приходьте до мене та допоможіть будиночок воздвигнуть... За матеріальчик не турбуйтесь. Буде!

На другий день три теслярі взялися за діло...

Комерційний чоловік оцей Бакаленко. Продав свій будинок за 2400 карбованців, а купив у селі Сенява за 1800. Тепер будує третій... За виконані в лісі роботи наряди не виписує, зрубане дерево не заприбутковує, лісорубам платить не грішми, а хмизом, майстрам — краденим лісом.

Лісники цього ж таки Сухоліського лісництва Андрій Розпутний та Олександр Мажировський теж не ликом шиті. Вони не раз бачили снігову людину, замало її не впіймали. Була в руках, та вирвалась. Зате десятки кубометрів лісу не вирвалися з їхніх рук і не втекли від них.

А найхитріший лісник — Володимир Яременко з Тетіївського лісгоспу. Цей теж бачив снігову людину, бачив, та нікому не признається. Мовчить. Мовчки й ліс краде.

МЕДВІДЬ ЛИХА НАРОБИВ...

Ще й отакі дива бувають у лісі.

У кабінет директора Білоцерківського лісгоспу Івана Івановича Куришка забігла схвильована секретарка.

— Іване Івановичу... Ось виконавчий лист... з суду!.. Треба вам аліменти платити.

Іван Іванович зблід.

— Які аліменти? Кому?

— Медведю!

— Кому?

— Ме-две-дю! — відповіла по складах секретарка.

Іван Іванович морщив чоло, намагався збагнути, звідки взялася оця халепа.

— Так кому ж все-таки я буду платити, кому? — знову перепитав Іван Іванович, не впізнаючи свого голосу.

— Медведю! Кажу ж... Ось нате виконавчий лист та прочитайте!

Тільки тепер Куришко зрозумів, у чому справа. Ще торік працював лісником у Білоцерківському лісництві Костянтин Медвідь. У лісгосп надходили скарги про те, що він краде ліс і споруджує собі другий будинок. Директорові треба було негайно зробити ревізію і передати справу до суду. Але Іван Іванович поміркував так. Сосна, мовляв, смолиста, то й липне до рук. Може, перевести Медведя в дубину?

Та Медвідь не гребував навіть сіном. При перевірці у нього «не вистачило» 11 кубометрів ділової деревини, 40 складометрів дров, кількох дубів і 5 тонн сіна.

Знову у Івана Івановича не піднялася рука на Медведя. Директор справу зам'яв, а лісника звільнив з роботи, не погодивши питання з робіткомом лісгоспу.

Зате Костянтин Медвідь не дрімав. Через сім місяців він поскаржився в суд на директора. Судді виявили порушення букви закону і поновили лісника на роботі. Тепер Іван Іванович перевів Медведя на березу, а сам платить йому свою зарплату за семимісячний прогул.

АКТИ І ФАКТИ

Отакі дива творяться в лісі.

Мажировські, Розпутні, Медведі крадуть ліс і списують його на «самовільні порубки», самі ж вигадують казки про снігових людей. Списують, а начальник охорони лісів Головного управління лісового господарства та лісозаготівель Олексій Антонович Ленченко складає ті акти в мішки та підраховує на рахівниці пні. А пнів багато, ой, багато. У лісах Київщини за рік украдено 2748 кубометрів лісу, у Житомирській області — 4370, у Чернігівській — 5848...

Але це — акти. А факти?

Коли б підрахувати увесь вкрадений ліс, то картина була б ще сумніша.

Хто пиляє, трощить, ламає ліс — таємниця розкрита. А от як зупинити крадіжки — нехай над цією таємницею поламає голову головний начальник охорони лісів Олексій Антонович Ленченко.

М. ПРЯДКО,
спец. кор. Перця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

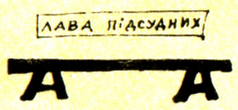

Колишній директор ратнівського Будинку культури (Камінь-Каширський район на Ровенщині) Приймаченко Л. Я. працював так: зранку пив, а вдень розбазарював будівельні матеріали та майно Будинку. Або навпаки — зранку розбазарював, а вдень пив. Цю діяльність докладно описано у двох документах: у листі ратнівців до редакції Перця та в акті фінансової ревізії.

Після такого «опису» Приймаченка з роботи директора Будинку культури зняли, а матеріали ревізії передали слідчим органам.

Ось, Перче, дорога — всім дорогам дорога. Баюра на баюрі, яма на ямі. Пролягла та дорога на маршруті Суха Балка — Червоний гірник у Жовтневому районі Кривого Рога. За півроку на цій дорозі поламалося 11 автобусів, які стоять тепер на капітальному ремонті.

(З листа начавтоколони № 2 Криворізького автопарку № 1 В. П. ЯЛОВОГО).

Мал. Л. КАПЛАНА

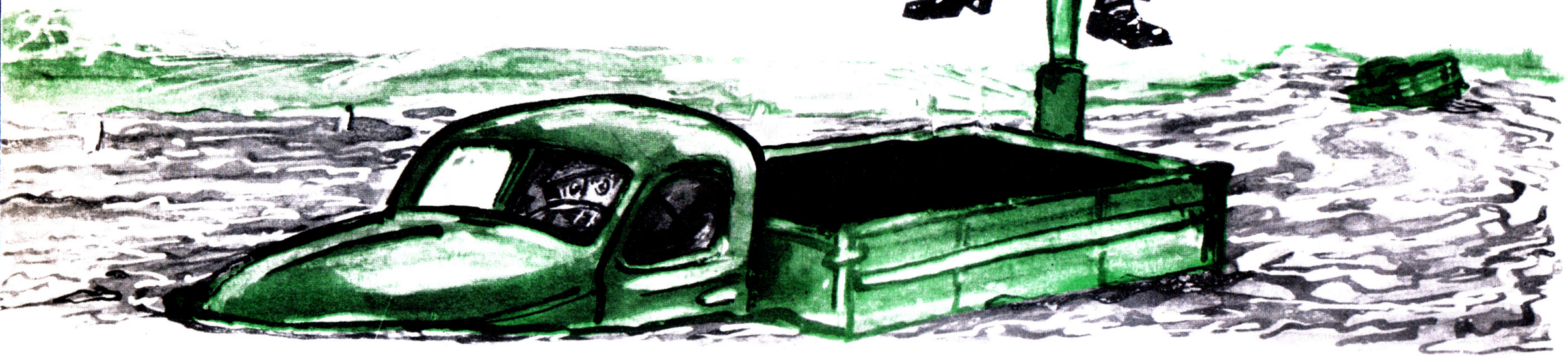

perec-ua.

Єдиний вид транспорту, яким криворізькі керівники можуть проїхатись за маршрутом Суха Балка — Червоний гірник, коли в тому виникне потреба.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

РОЗДУМИ ХАПУГИ

— Два будинки було в мене,
Мав я власну дачу,
А тепер у дім казенний
Носять передачу...

ПЕРЕКОНЛИВИЙ АРГУМЕНТ

— Цілий тиждень на роботі
Вже тебе не видко!
— Ви ж казали не являтись
Більше напідпитку?!

ДБАЙЛИВИЙ ТАТО

Матвій сидів на шиї в жінки,
Але дітей не забував:
Пляшки порожні від горілки
Їм на цукерки віддавав.

У ПРОКУРАТУРІ

— Вже два роки ви на сина
Не платили — так негоже!
— А я винен, що дружина
Розшукать мене не може?..

Степан **ГРИЦЕНКО.**

м. Ровно.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

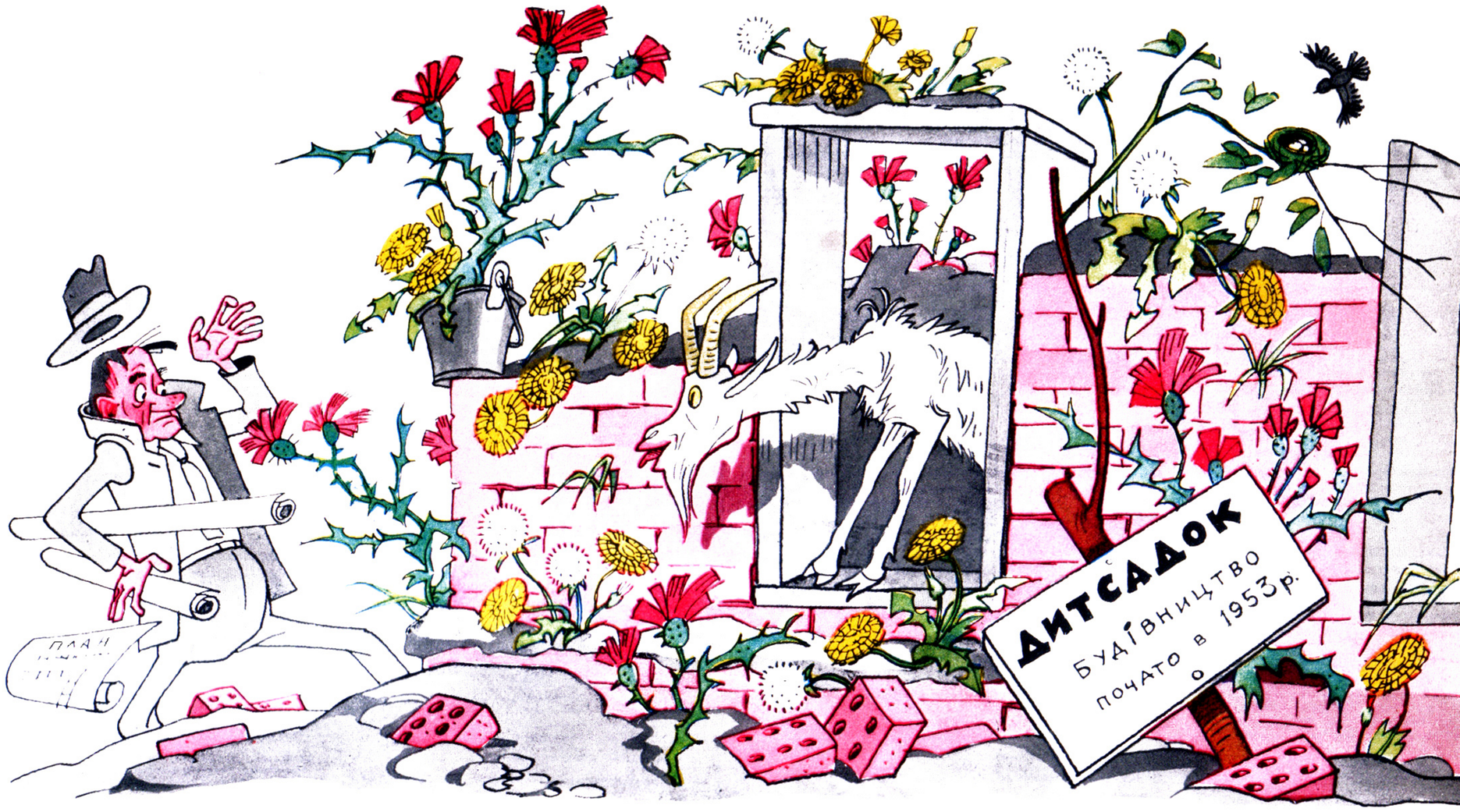

Весна... Зацвів садок...

ВИСТАВКА ШКОДЖЕТРЕБА

ПРОПОЗИЦІЙ, ВІДГУКИ, ВРАЖЕННЯ

КРОКУЮЧИЙ СВІТЛОФОР

Техніка нестримно мчить вперед. Аж в очах миготить. Здається, тільки вчора з'явився крокуючий екскаватор, а сьогодні вже нове: крокуючий світлофор.

Ось гляньте. Бачите людину в полупальті. Ось вона повернулася до вас лівим боком. А лівий бік у людини в полупальті — синій.

Тепер — увага! Людина повернулася до вас правим боком. А правий бік у неї вже не синій, а фіолетовий.

І, нарешті, людина в полупальті стала до вас спиною. А вона в неї чорна, як смола!

Синє... Фіолетове... Чорне... І все — в одному полупальті.

Пошили його на Черкаській швейній фабриці № 1.

Шили, кажуть, для регулювальників вуличного руху, маючи на увазі, що кожен поворот людини у такому одязі викличе відповідну реакцію у пішоходів та водіїв транспорту. Одне слово, малося на увазі ошелешити світ швейною новинкою — крокуючим світлофором.

Та, як виявилося, орудівці воліють користуватися своїми власними, стаціонарними світлофорами й від переходу на «крокуючі» відмовилися. Відмовилися від швейної новинки й циркові клоуни.

Тоді те полупальто спустили в торговельну сітку.

В одне з них вскочив громадянин м. Знам'янки М. Г. Б-ко.

Вскочити вскочив, а вискочити — дзуськи! З 1961 року бомбардує він директора Черкаської швейної фабрики № 1 т. Паська листами, одержує від нього дуже чемні і дуже ласкаві відповіді, а от обміняти того «світлофора» на нормальне полупальто не може. Боїться т. Пасько, що його самого примусять натягнути те картате страховисько на директорські плечі й повісять табличку «Заслужений бракороб».

А такий варіант цілком можливий...

ВИНЯТКОВІ БРАКОРОБИ

У торгівлі є таке правило. Якщо працівники взуттєвого магазину виявлять якусь браковану пару взуття або її поверне хтось із покупців, то цю пару слід негайно повернути фабриці. А фабрика замість бракованого взуття висилає доброякісне або ж повертає за нього гроші.

Але, як відомо, з кожного правила є винятки. Наприклад, ще у вересні минулого року ми повернули Херсонській взуттєвій фабриці дві пари бракованих туфель. У відповідь на ті дві пари дирекція фабрики досі — ані пари з уст.

Або, скажімо, Чернівецький гумо-взуттєвий комбінат так давно спеціалізується на випуску бракованих дитячих черевиків та бот, що скільки з ними не міняйся, нічого путнього не одержиш. Ранти на черевиках відлітають вже через три години, а боти так страшно розмальовані лаком, наче їх мазав квачем п'яний абстракціоніст.

Однак, першість по винятковості тримає Кременчуцька фабрика. Недавно ми їм повернули пару черевиків, у якій один був більший другого на 2 см., хоч на обох черевиках було позначено однаковий розмір. На фабриці черевики поміряли, не повірили очам своїм, і без будь-яких пояснень повернули назад магазинові.

От які ще бувають виняткові бракороби!

ОСМОЛОВСЬКА,
завідуюча взуттєвим магазином № 23.

м. Чернігів.

КИРИЛОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР АБРАМОВИЧ

Начальник цеху київського заводу «Метиз». Під його керівництвом завод випустив партію — 5200 шт. ножів та лопаток для тістечок. Від звичайної продукції ці ножі та лопатки відрізнялися тим, що були криві, іржаві. Нікель лежав на них якимись химерними хвилями.

Раніш, ніж потрапити до нас на виставку, вони зробили майже кругосвітню подорож. Спочатку їх відвантажили Азербайджанській базі «Азербгоспторгу». Там од браку відмовилися. Тоді завод спихнув свої криво-іржаві вироби Ленінградській міжобласній оптовій базі «Росгоспторгу». Ленінградці теж обома руками одхрестилися від браку, повернули його заводові й стягли з нього 3057 крб. — збитки і штраф за брак.

Після цього всю партію ножів і лопаток передали на нашу виставку, а автора браку — начальника цеху Кириловського О. А. посвятили в заслужені бракороби.

Ось він. Любуйтеся!

НАМАЛЮЙТЕ РЕЦЕНЗІЮ

Фахівці Коростишівської мебльової фабрики набули рідкісної, навіть серед бракоробів, спеціалізації. Вони довели, що кожен виріб може стати мистецьким шедевром. Наприклад, ми для нашої сільради придбали шафу, у якої ручка на дверцях... намальована олівцем.

Ми б нічого не мали проти цієї художньої течії, якби у відомості на зарплату бракоробам хоч раз намалювали дулю з маком. Це була б найкраща оцінка їхньої творчості.

К. ОНИЩУК,
голова Соболівської сільради.

Коростишівський район, Житомирської області.

ВУЗЛИК НА ПАМ'ЯТЬ

Дирекція Бердянського механічного заводу весь час забуває, що випускати брак суворо заборонено. Якщо у керівників заводу така погана пам'ять, то хай зав'яжуть собі вузлики на пам'ять. Найкраще в'язати вузли на ножовках місцевого виробництва. Ми в цьому переконалися, коли придбали для нашого училища 395 ножовок. Метал у них такий м'який, що навіть дітям під силу вузли в'язати.

В. ПОДРАНЕЦЬКИЙ,
майстер виробничого навчання професійно-технічного училища № 3.

м. Ровно.

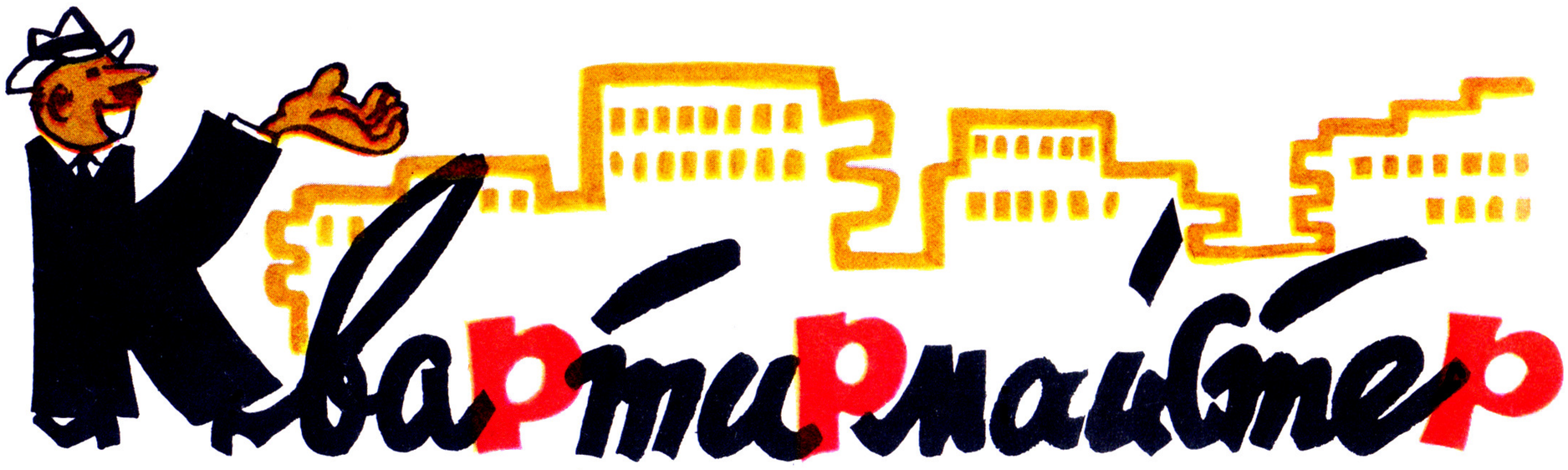

На жаль, ще не перевівся в нас такий сорт людей, про яких говориться: і не сій, та вродять. Як та падалиця. Їх можна зустріти не лише на базарах, базарчиках, «товкучках», а й біля фірмених магазинів і готелів, на стоянках таксі й тролейбусів, навіть біля театральних кас і в підворіттях. Вони ходять, озираються, до чогось приглядаються, принюхуються, люб'язно посміхаються, кудись таємниче закликають... На вигляд ці жучки гарно одягнуті, чемні, а на обличчях такий вираз, наче вони тільки й живуть для того, щоб робити людям добро...

Якось, прогулюючись, зайшов я до мебльового магазину і почав оглядати добротні шафи, столи, стільці, дивани. Зразу ж підплив до мене отакий «симпатичний» чоловічок.

— Вибираєте? — питає.

— Вибираю,— кажу.

Він глянув на мене такими привітними очима, наче ми знайомі ще з дитинства, або принаймні з часів другої світової війни. Похитав головою і скептично промовив:

— Хіба це мебля?.. Не шафа, а, пробачте, таке, що його тільки на городі ставити... А тахта, як баржа часів цариці Катерини...

— А чому? — кажу. — Меблі — пристойні.

Він знизав плечима і каже:

— Видно ви, дорогий, не в курсі дєла, як говорив Галушка... Та поки додому довезете, оця шафа розсиплеться! Згадаєте мої слова...

Я навмисне не заперечував, щоб почути, що ж далі скаже цей «доброзичливий симпатяга». Тим часом він продовжував:

— От я знаю меблі... Люкс, шик!

— А де той «люкс» і «шик»? — запитую.

Чоловічок ухопив мене за гудзик піджака, потяг за велику шафу і шепче:

— Ні, ви мені скажіть на повному серйозі: хочете придбати справжні меблі?

— Хочу.

— Тоді я вже для вас постараюсь, як ніхто... Бачу, що маю справу з інтелігентним і культурним чоловіком, а не з якимось там...— і дивився такими ласкавими очима, наче ладен для мене й небо прихилити.— У мене приятель завідуючий магазином... Тут недалеко... Ходімо,— і багатозначно підморгнув.

І хоч я не збирався купувати ніяких меблів, все ж вирішив пройти, щоб ближче познайомитись із тим жучком. І повів мене «симпатичний» чоловічок не просто в магазин, а якимись темними закапелками, завареними порожніми діжками і ящиками, ламаними меблями і надщербленими раковинами, іржавими ваннами та унітазами...

— Куди ж ми йдемо? — запитую.

— Ша,— шепче чоловічок. — Пройдемо, щоб без ніякої черги... В курсі дєла?..

Нарешті потрапили за лаштунки мебльового магазину. Нас зустрів кругленький чолов'яга у тенісці під колір меблів. Потис руку моєму незнайомому супутникові, який ніжно заговорив:

— Привів покупця — во! — і показав великий палець.— Товариш хоче придбати меблі— люкс, шик! Так що, будь ласка, показуйте все найкраще.

— Дивіться, вибирайте, — байдуже промовив чоловік у тенісці й пішов.

У напівтемряві розглядаю товар. Меблі виявились точнісінько такими, як і в тому магазині, де я щойно побував. Правда, «симпатичний» чоловічок на всі заставки вихваляв і шафи, і дивани, і стільці.

— Що ж ви хвалите, коли тут усе таке ж саме, як і в тому магазині? — кажу.

— Таке, та не таке,— вів він солоденько.— До того ж я сам вибиратиму. Постараюсь, щоб все підігнали, підправили, упакували і доставили, як лялечку...

Тут я вже остаточно розкусив цього «симпатягу» і навмисне запитую:

— Чим же я буду вам зобов'язаний за таку благородну турботу?

— Пара пустяків... Як для вас, всього двадцять карбованців.

— А за що це? — запитую.

— За що?.. Ну, за те, що привів вас сюди, порекомендував. Нарешті, ви матимете ті меблі, а не якесь барахло. Вік будете дякувати...

— Ні,— кажу.— Хабарів я ніколи не брав і сам не звик давати.— І прямую до виходу.

Чоловічок супроводжує мене, умовляє... Потім починає сіпати за рукав і вже не таким симпатичним голосом каже:

— Е-е-е, громадянине... Так же не культурно з вашого боку... Я стільки часу згаяв, а ви...

— Що я? — питаю уже сердито.

— Хоч трояка дайте.

Мені, правда, хотілося дати йому тричі у вухо, але стримуюсь і виходжу. А слідом почув уже зовсім не доброзичливий голос:

— Хам ідіотський!

Рішуче зупиняюсь, оглядаюсь. Та «симпатичний» чоловічок зник, як щур, серед ящиків, діжок та унітазів.

А скільки таких «жуків-добродійників» шниряє біля взуттєвих магазинів та універмагів, біля житлових управлінь або там, де мають здавати в експлуатацію нові будинки... Вони знають, як будинки розпланповані, де зручні квартири, де і як проведено каналізацію. Знають, коли саме видаватимуться ордери на квартири. Тут вони, як кажуть, справжні «квартирмайстри». Про одного з таких нещодавно розповів мені знайомий молодий робітник. Почав він так:

— От ви там зв'язані з газетами й журналами... Чи не змогли б прописати одного типа?.. Хай хоч інші не попадаються на його гачок...

— Якого типа? — питаю.

— Жулика одного, що взяв у нас сто п'ятдесят карбованців. І взяв, сказати, обманом... А було так. Ми з дружиною стояли на черзі на квартиру. Я працюю на екскаваторі, вона спеціаліст по асфальту. У нас двоє малих дітей і двоє стариків. Ото ж і пообіцяли надати житлоплощу в першу чергу. Ось уже звели новий красивий будинок. Якось ішли ми з дружиною з роботи. Саме зарплату одержали, а вона ще й преміальні. По дорозі вирішили глянути на новий будинок, де маємо одержати квартиру. Ходимо, любуємось новою спорудою і, звичайно, радимось, прикидаємо, де нам примірно хотілося б поселитися.

Коли підходить до нас якийсь чолов'яга, середніх літ. Гарно одягнутий, у шляпі. Так на вигляд людина серйозна й порядна. Підійшов і так приємно каже:

— Що, молодята, оглядаєте новий будинок? Мабуть квартирку маєте одержати?

— Та обіцяють, — кажу. А сам подумав, що це хтось із будівельного начальства.

А дружина:

— Хороший будинок і так швидко виріс.

— Зовні то він хороший,— мовив незнайомий,— а от всередині не все гаразд. Я знаю...

— А що там? — запитала дружина.

Чолов'яга подивився на золотий годинник, посміхнувся і каже:

— Знаєте, є такий анекдот і досить справедливий... Отакі, приміром, люди, як ви, одержали в новому будинку квартиру. Все ніби гаразд. Але стіни виявились такими тонкими, що було чути геть усе, що робиться і про що говориться в сусідів. Покликали майстрів. Ті довго возилися. Нарешті закінчили, взяли добрі гроші й пішли. От один сусіда питає в другого: «Сусіде! Ви мене чуєте?» А той відповідає: «Слава богу, тепер уже не тільки чую, а й бачу!..». Отака й вам може попасти квартира-телевізор,— і засміявся.

— Що ж робити, щоб так не вийшло? — запитую.

— Те, що й люди,— каже.— Насамперед треба зробити глибоку розвідку перед тим, як ордер одержати.

— Як же її зробити, коли в будинок ще нікого не впускають?

— Кого не впускають, а хто вже й побував там,— каже незнайомий, привітно посміхаючись. — Та й про ордерок можна поклопотатися, щоб був те, що нада...

— Як же все це зробити? — довірливо питає дружина.

— Так, як і люди роблять... Два «кусочки», і все буде в повному порядку,— і потер пучками пальців.

— А що це за два «кусочки»? — запитуємо.

— Ну, двісті карбованців...

— Ого! — вирвалось у дружини.

— Не подобається, не треба. Я своїми послугами не набиваюсь. Мене люди знають... Хто хоче жити в шикарній квартирі, той не скупиться,— і пішов, насвистуючи.

Постояли ми, порадились.

— Не поскупимося вже,— каже дружина.— Адже квартира дається не на один рік. Ходімо, доженемо його.

Догнали й питаємо:

— Скажіть, а півтори сотні хватить?

— Що з вами робити?.. Хай буде гречка... Де вже моє не пропадало,— відповів.

У підворітті відрахували гроші. Незнайомий по-хазяйськи поклав їх до кишені.

— Де ж вас шукати? — запитуємо.

— Навіщо мене шукати? — каже.— Я сам знайду вас, коли все буде зроблено. Тільки залиште мені свою точну адресу, щоб знати, куди ордерок принести. І працюйте собі спокійно... Він записав у блокноті нашу домашню адресу, моє прізвище. Чемно вклонився і зник.

Минав час. Уже й квартири розподілили, почали ордери видавати, а незнайомий не з'являється. Дружина плаче, я ходжу, як сич. Уже й квартиру одержали. Трикімнатну, світлу, з великим балконом, усіма вигодами ще й на другому поверсі, а той шахрай не приходить. Розказала дружина про це сусідці, а та:

— У вас хоч півтори сотні взяв, а в нас цілих дві. І теж не з'явився, шахрай проклятий...

На закінчення молодий робітник сказав:

— Отож ще раз прошу, розпишіть такого паразита. Хай хоч інші люди не будуть такими довірливими і не попадаються таким жуликам на гачок...— А помовчавши, додав: — Тільки не згадуйте мого прізвища, бо люди засміють...

Євген КРАВЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Читачі написали нам: у другому будівельному управлінні Житомирської облспоживспілки засіли такі діячі, як начальник БУ-2 Венгловський та старший виконроб Луняк. Їхня діяльність — це суцільні збитки для держави.

Ми попросили слідчі органи зацікавитися діяльністю вищезгаданих будівельників. В результаті перевірки Венгловський та Луняк опинилися на лаві підсудних й дістали по 1 рокові поправно-трудових робіт кожен.

Валентину Костянтиновичу

Л А Г О Д І

з нагоди його 50-ліття

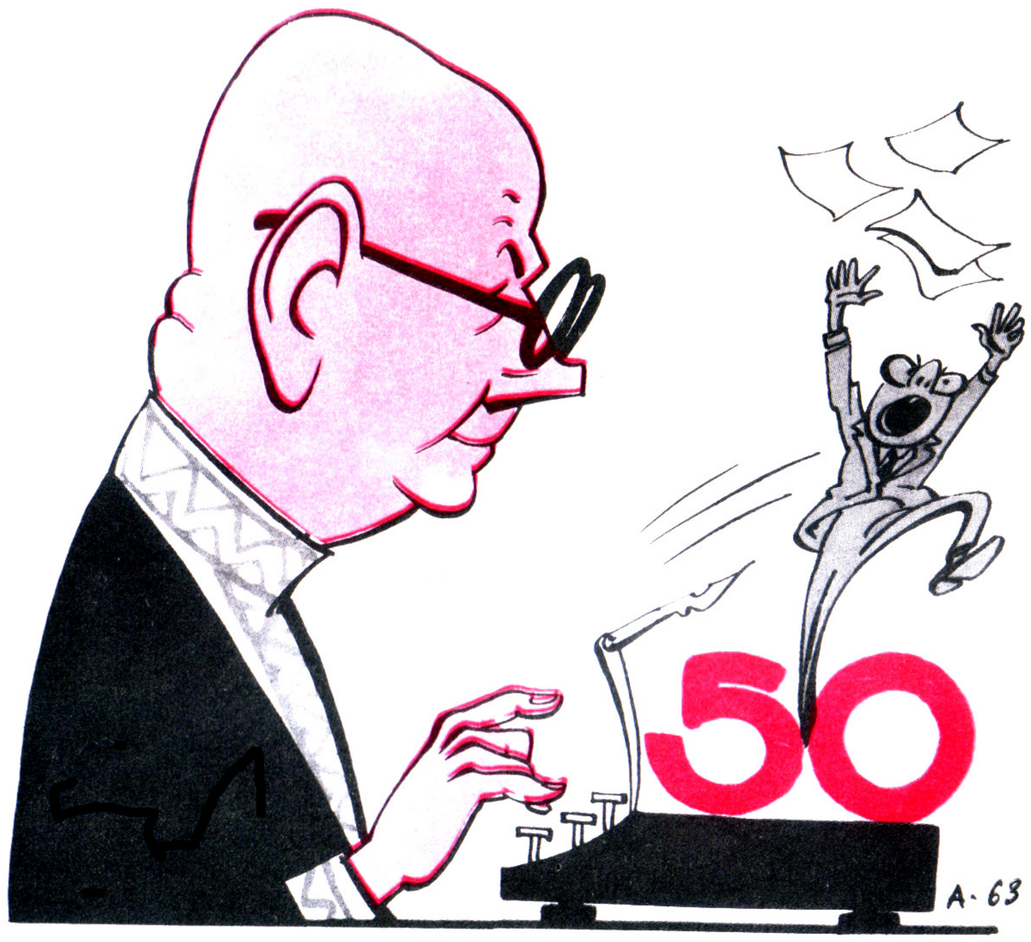

Хоч лагідна він людина,
Хоч Лагодою зовуть,
Та кожна вража личина
Пробуджує в ньому лють.

На погань, на гниль усяку,
Щоб людям зробить добро,
Він сміло іде в атаку,
Бере її на перо.

То перчить, то милить шиї,
То ріже під корінь геть,
То «Мокрим рядном» накриє,
Притисне — «Хоч круть, хоч верть»...

Бажаєм тобі й надалі
І сміху, і щедрих літ!
Тисни на усі педалі!
Приперчуй!..
Привіт! Привіт!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

З ПОЗИЦІЇ АМБІЦІЇ

Бика лупили. Сильно лупили за те, що він інколи проявляв нерозумну бичачу впертість.

А бик не здавався. Те, — міркував він, — що інші вважають упертістю, насправді є ніщо інше, як принциповість.

Можливо, принципова позиція бика так нікого б і не зацікавила, якби не стало відомо, що він пройшов курс лікування у Торчинській (на Волині) ветеринарній лікарні, якою завідує К. С. Недашковський.

У К. С. Недашковського теж своя принципова позиція. Протягом 9 місяців він тричі звільняв з роботи їздового ветлікарні І. П. Шегедина.

І тричі суд поновлював їздового на роботі.

Останнім разом справа дійшла до обласного суду.

Але й обласний суд підтвердив рішення народного: поновити.

А завідуючий ветлікарнею своєї:

— Не хочу, і все!

Йому подають виконавчого листа. Йому пояснюють, що їздовий — батько великої сім'ї, й не може чекати, поки у завідуючого ветлікарнею з'явиться відповідний настрій. А той своєї:

— Не хочу!

— А рішення суду? Його ж винесли іменем Закону.

К. С. Недашковський, набичившись, тільки головою мотає: мені, мовляв, закон не писано.

Що ж, може, й справді закони пишуться не для таких, як К. С. Недашковський. Можливо. Але живуть же в Торчині, крім К. С. Недашковського, ще люди. І вони, треба гадати, шанують радянське законодавство. То невже ж вони не в силі зрушити одного самодура з його «принципової» позиції?

Б. ГРИВОЛ.

НЕ МАЛА РАДА КЛОПОТУ...

Не мала рада Валківського міжколгоспбуду клопоту — та купила малогабаритного електротягача.

У міжколгоспбуді сподівалися, що тягач працюватиме на людей. А вийшло так, що люди змушені працювати на нього. І не тому, що тягач той не хоче працювати. Ні. Він би на всю свою потужність служив людям, коли б не мотор. Не діє мотор, бо його нема. Не вислав завод — Київський завод експериментальних машин. І не лише мотора не вислав, а ще і 72 метрів кабеля, що входить у комплект тягача.

Було це 3 лютого 1962 року. Написав міжколгоспбуд заводові про недосил. А завод ні мур-мур. Міжколгоспбуд пише вдруге. А завод і вдруге — ні мур-мур. Пише міжколгоспбуд втретє, вчетверте, вп'яте... А завод усе ні мур-мур та й ні мур-мур!

Ударив тоді міжколгоспбуд на сполох у вищі інстанції. Помогло. Подали голоси і директор заводу т. Білий, і начальник ВТК т. Терушкін. «Шліть, — пишуть вони, — оригінал залізничної накладної».

Вислали. І знову — ні мур-мур аж до 23 січня 1963 року. Цього дня директор заводу т. Білий відповів міжколгоспбудові, що їхню претензію відхилено, бо залізничну накладну ви, мовляв, вислали тільки через рік після одержання електротягача.

А про те, що сам він, директор заводу, мовчав і не відповідав на листи, — ні слова. Певне, свою мовчанку він вважав золотом. І хто б нагадав, що його мовчання, хоч і золото, але золото, викинуте на смітник!

І. НАГОРНИЙ.

Харківська область.

ДБАЙЛИВА МАТІНКА

Мал. БЕ-ША.

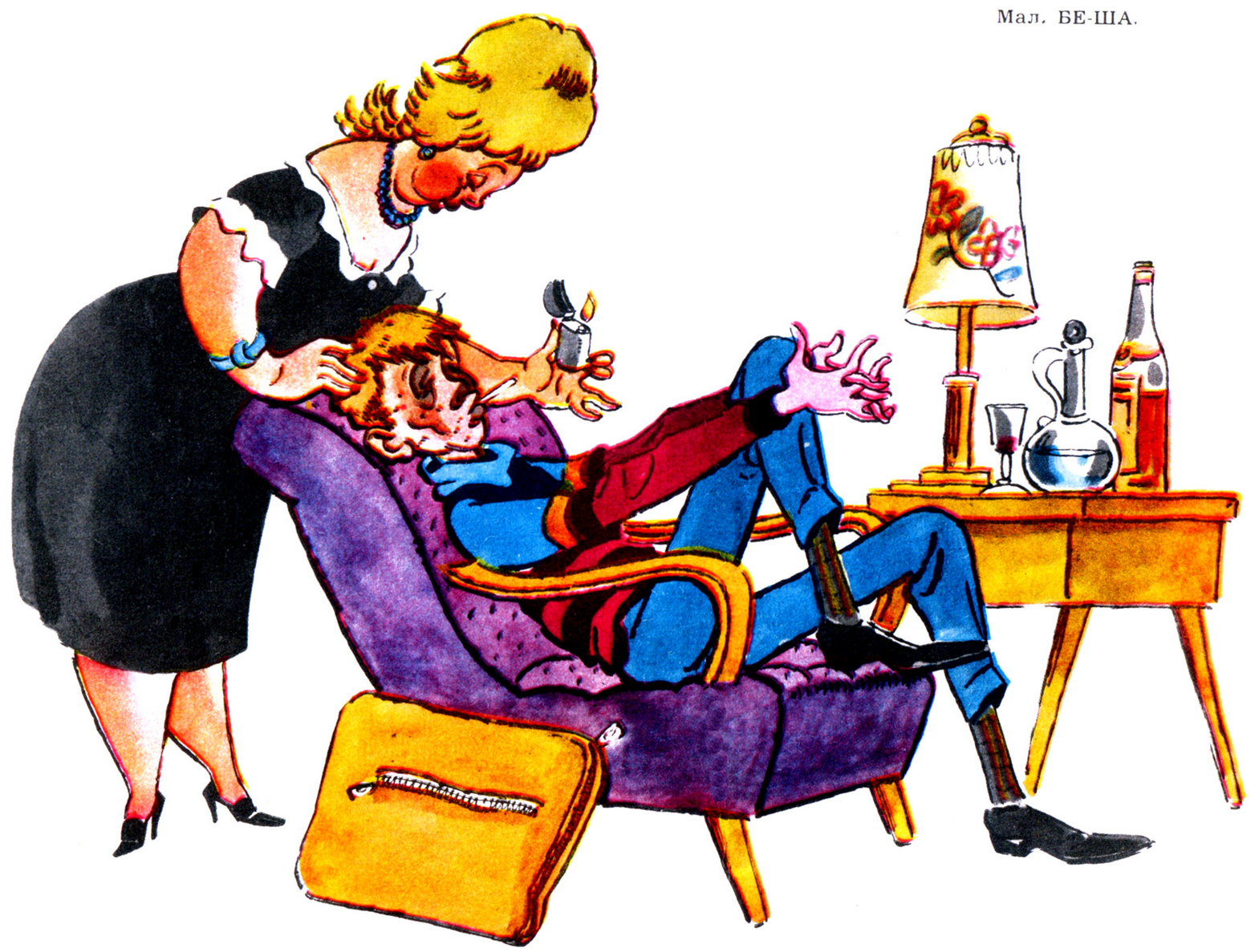

— Дитинко, може, ти, поки тверезий, уроки поробиш...

Картини з життя первісної людини

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА.

Начальник хоче закурити, або перші підлабузники.

— Тікай!!!
— Не можу. Якщо я повернуся додому без його шкіри, жінка мене з'їсть.

Стенографістка: — Будь ласка, говоріть повільніше, бо я трішки не встигаю за вами.

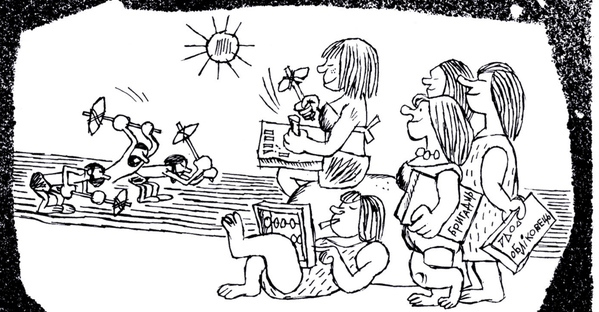

У добу матріархату.

ПОЧАТОК І КІНЕЦЬ

Як правило, відпустка до моря починається з корисної поради:

— Загоряй, як шашлик!

І ось ви на кордоні між розжареним суходолом і володіннями Нептуна. Над вами глибоке синє небо, перед вами глибоке синє море. Сідаєте на самісіньку берегову демаркаційну лінію і чесно виконуєте пораду: смажитесь усі дні відпочинку.

А закінчується відпустка спогадами. На столі золоте південне вино, за столом дружина і чорний, як негр, друг Петя, що разом з вами «горів» на пляжі.

— Ах, море! — вигукує Петя. — Скільки йоду!.. Скільки йонів!.. А сонце!..

А іноді трапляється щось незрозуміле: з якогось берега курортники повертаються з спогадами, наче списаними з книги скарг поганої їдальні.

— Де відпочивали? — запитуєте ви котрусь жертву стандартних спогадів.

А жертва бурчить:

— У черзі...

От ми й спробували з'ясувати: звідки береться ота похмура одноманітність вражень.

КОЛИ МОРЕ ПО КОЛІНА

Хлопчик весело хлюпочеться собі у теплому, як парне молоко, морі, а мама на березі грає у м'ячика з дядями і тьотями. Мамі що? Їй море по коліна! І головне, по коліна воно не в переносному, а в буквальному розумінні. Справді рідкісне море! Море, наче спеціально створене для дітей. Воно біля Скадовська по коліна аж до самого обрію. Улітку сюди з усіх кінців країни прибувають тисячі дітей. І відповідна кількість татів і мам.

Але на це рідкісне і наче спеціально для дітей створене море у славному місті Скадовську є лише один будинок відпочинку на 150 місць, дві чайні та півдесятка продовольчих крамниць. Це крапля у морі. Три роки тому було вирішено ту краплю подвоїти — збудувати при будинку відпочинку більшу їдальню та новий корпус на 100 ліжок. Їдальню здали минулого року, а ліжка й цього сезону нікуди ставити. Корпус і досі ще перебуває, так би мовити, у стадії народження.

Однак путівки на ті 100 ліжок уже продали, прибула до Скадовська перша сотня курортників.

— Приїхали загоряти і в новому корпусі відпочивати.

А їм:

БУДЕ НЕ ДО СМІХУ

— Нічого не вийде, шановні! На будівництві корпусу другий сезон загорятимуть будівельники БУ-19 тресту «Каховбуд».

А щоб якийсь безпритульний власник путівки та не вдерся до недобудованого корпусу, начальник БУ-19 т. Булатов наказав позабивати на весь сезон двері і вікна та ще й собаку на ланцюгу посадили стерегти той корпус-довгобуд.

Але недавно таки стався інцидент. До спального корпусу підійшла людина з явно злочинними намірами. В руках у неї був метровий уламок водопровідної труби. Собака стрибав на ланцюгу й аж захлинався. Злочинець вилаяв собаку і встромив трубу під перехрещені дошки. Мить — і вони впали. Від безсилої люті собака ледве не вдавився на ланцюгу. А злочинець серед білого дня поліз у вікно.

Цим злочинцем був я, бо тільки так можна було з'ясувати таємницю законсервованого будівництва.

Ця таємниця варта уваги, бо різних будівельних робіт залишилося ще тисяч на 20, а всі гроші, відпущені на будівництво, БУ-19 успішно «освоїло» ще у четвертому кварталі минулого року. Саме тоді, коли разом з фінансовим звітом повинні були здати і новий корпус.

З усього цього видно, що будівельникам з тресту «Каховбуд» море теж по коліна. Але, на жаль, не тільки у буквальному розумінні.

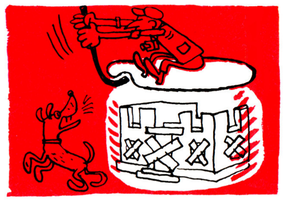

ЧУДА НЕ СТАЛОСЯ

Про грязелікувальний санаторій «Гола Пристань», який розташовано на території однойменного райцентру, розповідають чудеса:

— Тут знамениті, унікальні грязі. Скількох людей на ноги поставили! Приїхав один, зігнутий, мов дуга. Руками землі торкався. Полікувався і став таким ставним, як майстер з спортивної гімнастики. Або ще один. Прибув у санаторій на милицях, а тепер танцює гопака в художній самодіяльності...

Та, на жаль, чудеса ці відбуваються не круглий рік, а лише у весняно-літній сезон.

Тут чекали ще одного чуда: що з сезонного санаторій стане цілорічним. Для цього треба було спорудити грязелікарню на 18 ванн та 18 кушеток, прокласти каналізацію і водопровід, збудувати нову їдальню.

Плани було затверджено.

Строки встановлено.

Кошти відпущено.

Але чуда не сталося, бо творити його доручили тому ж горезвісному трестові «Каховбуд» (керуючий В. Біличенко). А фахівці тресту вміють не тільки будувати, а й ламати. Ламати всі строки здачі об'єктів державі.

Це ще раз блискуче довів начальник БУ-10 П. Пиндер. Хоч грязелікарня й мала стати до ладу ще взимку, вона досі нагадує недобудовану фортецю. А територія санаторію порізана траншеями, у яких ще й труби не іржавіли.

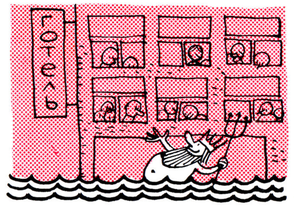

Та найдивніше те, що на жодного з начальників, які спеціалізуються на ламанні строків, ніхто навіть не насварився. Чудеса та й годі!

В УСЬОМУ ВИНЕН НЕПТУН

Цікаві спогади привезуть «дикуни», які відпочиватимуть у місті Бердянську. Коли вони повернуться з відпустки, то обов'язково розповідатимуть:

— Ви не повірите, але в Бердянську зробили чудовий подарунок для мешканців азовського підводного царства. Для них спорудили чотириповерховий готель з рестораном «Хвиля». Опівночі чути, як у підвалах готелю полощуться морські красуні — русалки, сирени, наяди.

Але «дикунам» що. Вони ладні жити і в такому готелі: купатися вдень у морі, а вночі мати якийсь дах над головою.

А от купатися вночі та ще й разом з ліжком вони навряд чи схочуть. Старий Нептун уже розташувався в підвалах готелю. А там, гляди, почне ще кидати хвилі на горішні поверхи. Будівельники ж постаралися, щоб дати морським хвилям вільний доступ до внутрішніх апартаментів готелю.

— Взагалі, — каже виконроб БУ-3 тресту «Бердянськбуд» І. Глушак,— готель ми будували для людей. Тут де не візьмися той прокляв Нептун. Коли все вже було готове, він затопив підвали.

— А хіба не можна відкачати воду?

Виконроб щиро сміється над вашою необізнаністю:

— Хіба ж море відкачаєш?

От що наробив Нептун. Через витівки старого тепер будівельникам «Бердянськбуду» доводиться сушити голову над тим, як висушити в готелі море...

* * *

А море сміється тисячу посмішок...

Жаль тільки, що через оті будівельні «жарти» та «чудеса» багатьом «дикунам» і «цивілізованим» курортникам буде не до сміху.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

Бердянськ—Скадовськ—Гола Пристань.

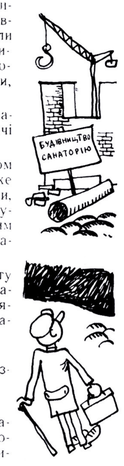

Про зіпсовану фігуру

perec·ua.
perec·ua.

Петро Хомич
В м'якому кріслі
Сидить уже дванадцять літ
І сам здригається при мислі,
Що все росте його... живіт.

Чому середніх літ людина
Не та, яка була колись?
Чия провина?
Де причина,
Що зміст і форма розійшлись?

Під час ранкової зарядки
Він утруждатись не хотів,
І не скопав для квітів грядки
І деревця не посадив.

Не мандрував у гай зелений,
Не йшов у поле золоте...
Тому й живіт, як навіжений,
Все випинається й росте.

Володимир ІВАНОВИЧ

А був Хомич меткий і юний,
Летів до світлої мети...
Тепер від крісла до трибуни
Йому нелегко перейти.

Хомич приймає всякі ліки.
Але не в них,
Не в ліках суть;
Він вже не може й черевики
На власні ноги натягнуть.

Не може він обнять дружину,
Хоча вона, як маків цвіт!
Живіт в полон узяв людину!
Розпроанафемський живіт!

І так щодня,
І кожну мить...
Дозвольте ж висновок зробить:
Той, хто не любить фізкультуру,
Псує натуру і фігуру.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ми тебе не з'їмо, але будемо твоїми співавторами.

Натисніть на кнопку!

(РЕПОРТАЖ ПЕРЦЯ)

1

2

3

4

Хто скаже, чому так соромливо опустила очі жінка, яку ви бачите на фото № 1?

Що примусило замислитись чоловіка на фото № 2?

Чого вагається юнак на фото № 3?

На кого замахнувся кулаком громадянин на фото № 4?

Що так здивувало жінку й чоловіка на фото № 5?

Кому адресовано іронічну посмішку бабусі на фото № 6?

І чому такі похмурі люди на фото № 7?

На всі сім запитань є одна відповідь: людей смішать, дивують, засмучують і дратують торговельні автомати.

Автомати, про які не хочеться й казати, бо вони (див. фото № 8, 9, 10) самі за себе говорять досить красномовно: «Не працює».

А чого «не працює»?

Одне це запитання у відповідь викликає безліч інших.

— А кому, — питає, наприклад, директор столичного магазину № 145 «Цигарки» Ольга Миколаївна Куляба, — кому потрібен цей автомат (фото № 10), коли в магазині, поряд з автоматом, сірниками торгує продавець? А чи не краще було б поставити чи повісити автомат «Сірники» на вулиці, щоб люди могли купити коробочку, коли магазин зачинено?

Доречне запитання!

Але не подумайте, що в людей, які відають організацією торгівлі, немає голови. І вони до цього докумекались. Ось автомат «Сірники», який уже висить на вулиці (фото № 6), при вході в магазин № 704 Жовтневого плодоовочторгу. Автомат висить, а сірників у ньому чортма. Заряджати його нікому. Директорові магазину Валерію Павловичу Антоненку не до сірників.

— У мене в голові — капуста! — каже він.

Та й справді, де брати сірники для автомата директорові плодоовочевого магазину? На овочевій базі їх і вдень з сірником не знайдеш. А за власний кошт заряджати автомат ясно не з руки...

От і висить та машинерія людям на сміх.

На сьогодні по Україні налічується понад 15 тисяч різних торговельних автоматів.

З кожним роком, з кожним місяцем торговельні організації республіки обростають новим автоматичним устаткуванням для продажу товарів населенню. Виграє від цього населення, виграє і держава. Це яскраво ілюструють такі, наприклад, цифри. За літо минулого року 600 автоматів продали киянам 20 мільйонів склянок газованої води, перейняли на свої механічні плечі роботу 900 сатураторниць і, працюючи день і ніч, щомісяця заощаджували державі близько 40 тисяч карбованців.

А це ж — тільки в Києві! І тільки на продажу води!

Та от — диво дивнеє: воду автомати продають відмінно. А тільки-но доручиш їм торгувати молоком, кавою або пивом чи олією, у них одразу ж міняється характер. Вони враз починають ламатися — в буквальному смислі цього немилозвучного слова.

— Щось тут не те... — коментує це загадкове явище споживач. — Комусь тут автомати невигідні...

— Щось і справді тут не те! — каже і начальник республіканського управління торговельного устаткування т. Майхровський. — Десь, мабуть, сильно опираються консерватори!..

— Щось і справді тут не те! — цілком погоджується з т. Майхровським і заступник начальника управління по організації торгівлі Міністерства торгівлі УРСР т. Приходько, який відповідає за впровадження нової техніки. — Комусь, видно, не подобаються прогресивні методи торгівлі.

А що слід зробити, щоб було «те», щоб зламати опір консерваторів, щоб дати зелену вулицю прогресивній торгівлі? На це, на жаль, ніхто відповісти не може.

6

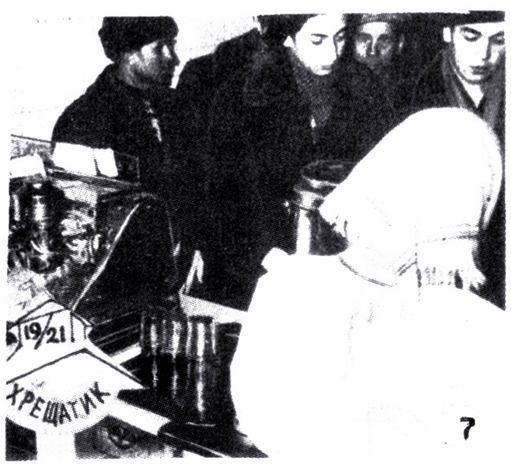

7

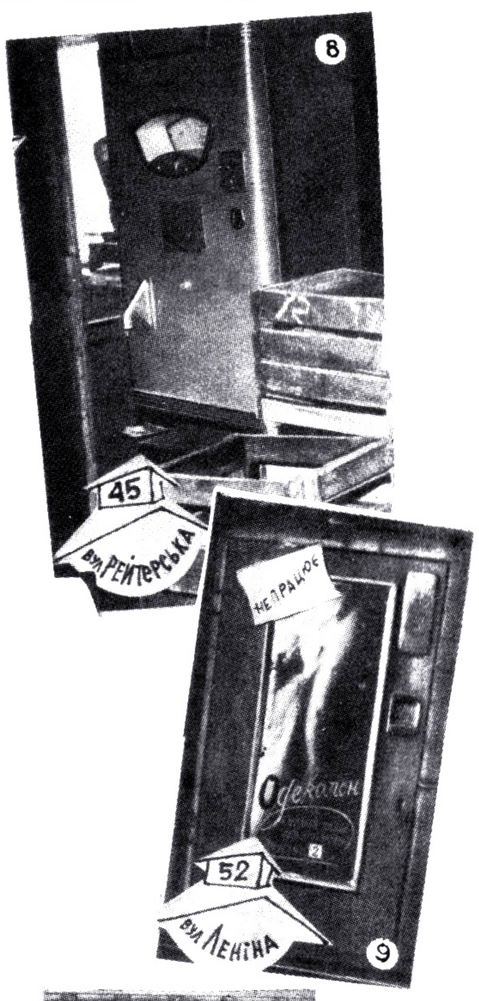

8 9

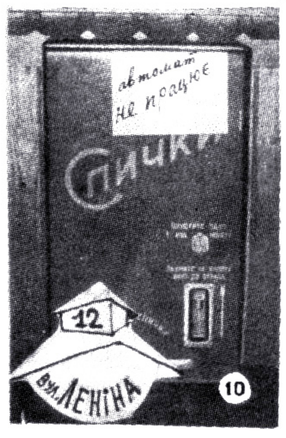

10

Народні усмішки

ЦАРІ

Було це в старій армії. Одного разу під час навчання до солдат підійшов офіцер. Солдати виструнчились.

— Ану, хто мені розкаже про царів нашої матушки Росії?

Всі мовчали. Офіцер ткнув пальцем у низенького солдата.

— Розкажи!

Той випалив, як по команді:

— Цар Петро перший, Катерина друга, Олександр третій, Микола і ще якась цариця, чорт би її забрав, забув, як звати...

БУДЕ ЗНАК...

До однієї бабусі зайшов дяк.

— Жертвуйте, — каже, — грошей на церкву.

Бабуся здивувалась:

— Скільки я вам уже грошей не давала, а воно і знаку ніякого нема.

— Буде, грішники, знак, буде.

— Де ж воно буде, окаянний, — з серцем промовила бабуся, — як ти цілий день збираєш, а цілу ніч п'єш.

ПОДАРУНОК

Мати повернулася з крамниці. Маленька Галя кинулась до неї:

— Мамо, — сказала вона, — у нас якась тьотя найбільшу курку взяла.

— Як узяла?

— А вона сказала, що ти її ще курчатком подарувала.

Надіслав Ф. НИКИФОРЧУК
з с. Михайлівки, Ананьївського району, Одеської області.

ДВОЄ СКУПИХ

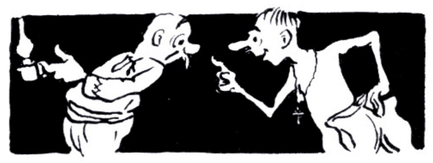

Жили собі в селі два сусіди, обидва дуже скупі. Одного разу увечері прийшов один до другого в гості. Сидять собі в хаті, гомонять. Раптом хазяїн підвівся і загасив каганець.

— Та ми ж, — каже, — сидимо, розмовляємо, світло нам все одно не потрібне, а там на якусь копійку гасу менше вигорить...

— Та то правда, — погодився гість.

Говорили-говорили в темряві, аж чує хазяїн, що його гість вовтузиться.

— Що ти там робиш? — питає.

— Та от ми один одного не бачимо, соромитися нічого, так я вирішив штани зняти, щоб не протиралися, — відповів гість.

Записав В. П. ДОБРОПАС
в с. Піщане, Решетилівського району, Полтавської області.

ЧОГО ЗАХОТІЛА

— Ти знову повертаєшся з буфету? — сказала жінка до чоловіка.

— А ти б хотіла, щоб я там вічно сидів.

Повідомив М. Ф. ДРОГОБЕЦЬКИЙ
з с. Станове, Мукачівського району, Закарпатської області.

ПОПЕРЕДИВ

Якось зайшов син до батька та й каже:

— Тату, я хочу тебе попередити, що від сьогодні ти повинен працювати вдвічі більше...

— Чому це так? — здивувався батько.

— А тому, — відповідає син, — що я вирішив одружитись і тепер тобі доведеться годувати не тільки мене, а й мою дружину.

Повідомив В. Г. УДОВИЧЕНКО з с. Удовиченки, Зіньківського району, Полтавської області.

ЛИСТИ З ІРПЕНЯ

Лист перший

Тобі, Петре, відома аксіома: усе рухається вперед. Уперед рухаються і нові електричні поїзди, що часто і блискавично мчать повз станцію Ірпінь.

Вперед пішло і станційне будівництво: нову платформу збудували. Новий і прекрасний підземний хід устаткували.

Не пішла уперед тільки грязюка. Розляглася по станційній території і бадьоро собі лежить. Оцю багнюку безкоштовно розносять по всіх інституціях і установах, близько розташованих.

Особливо щедро несуть сіє грязовище у пристанційний кафе-павільйон. Де-де, а отутечки, у павільйоні, і грязненько, і брудненько...

Ще єсть новеньке... Це завжди недалеко від станції хлюпає нова вода.

Коли і куди почнуть воду спускати, я тобі бахну телеграмку: «Незважаючи на прогнози песимістів, сонце зійшло. Воду біля станції осушило. Ірпінські меліоратори з радістю сказали: «Нарешті і ми сонце осідлали».

Лист другий

В Ірпені, на вулиці Грибоєдова, місцеві торговельні організації будують універмаг. Сію торгову точку розпочали будувати давненько. Будують із цегли.

— Ти мене, Петре, колись питав: як іде будівництво? Що вже збудували?

Тоді я тобі відповідав — радій! Фундамента уклали. Тепер доповідаю: кажу — минула осінь, минула і зима, настала весна, і будівництво розгорнулося... На фундаменті поставили стовпи. На кожному стовпові почепили написи: не плюй, не сміти і т. д.

На крайньому красиво намальовано: «При розливі горючої рідини, додержуйся правила протипожежної техніки».

Якось я запитав одного симпатичного ірпінця:

— Ви тут, питаю, недалечко живете. Скажіть, будь ласка, ви не помітили: чи при розливі додержуються правила протипожежної техніки?

Симпатичний ірпінець і його прекрасні сусіди з усмішкою відповідали і казали:

— Забігають... Розливають... А ось чи додержуються протипожежної інструкції, їй-бо, не додивлялися.

Да, Петре! Будівництво універмагу проходить дуже і дуже повільно. І проходить, як в Ірпені кажуть, — з позаплановим омовенієм давно закладеного фундаменту...

Лист третій

Ти, Петре, сам знаєш: Ірпінь — місто курортно-лікувальне. Спробую тобі переписати ірпінські санаторно-лікувально-відпочивальні інституції.

Починаю: «Туберкульозний санаторій «Ірпінь». Пушкінська, 12.

Отут я трохи спинюся. Спинюся од тієї причини, що, коли отакі написи читаєш, їй-богу, од гіркоти в'януть вуха. Невже, думаю, у наших санаторіях зникли грамотні люди.

Я був живим свідком, коли одна людина похилого віку читала: «Ту... тубер... туберкульозний санаторій... Тю!.. Дивися, яке диво — холеру роздають».

Така назва може тільки збивати з пантелику. Коли єсть ясне правдиве — протитуберкульозний санаторій. Не кажуть же хворому — приймiть оці туберкульозні пілюлі? Та хай це буде на совісті «грамотеєв...»

Інформую тебе далі. Значить, санаторій «Ірпінь»; будинок відпочинку «Дубки»; будинок відпочинку «Голуба дача», вулиця Мінеральна, 2; (Та й назви вулицям дають чудернацькі — Мінеральна! А чому не вівсяно-пшоняна?).

Ідемо далі, ідемо на вулицю Глінки, де розташований дитячий туберкульозний (безперечно — протитуберкульозний) санаторій. Далі — санаторно-лісова школа. Ще трохи далі — будинок творчості письменників.

Ти мене в думках питаєш: до чого я оце тобі пишу. А ось до чого.

Супроти будинку творчості письменників розташована мебльова фабрика. Говорять, що декілька разів у Києві схвалювали — із курортної зони фабрику перенести за місто.

— Чого перенести?— ти питаєш.— Може, думаєш, мотори гуркотять, чи пилка лунко дзижчить?

Ні, і не перше, і не друге. Перешкоджає санаторіям — третє. Третє — це густий, чорноядучий дим.

Фабрика має три високих труби. З оцих трьох труб валом валить густий-прегустий дим.

Валить, а тоді стелиться низом-низом і лізе людям у ніздрі, у вуха, ув очі... Словом — де тільки найде якусь щілину, туди і пхнеться.

Медична наука давно доказала: чорний густий дим навіть од грипу не рятує. Не сприяє й літературній творчості.

А як я оце тобі пишу — стелиться... І так густенько стелиться, що не тільки дітки, а й дорослі чхають... Димом лікуються...

Лист четвертий

Ти, Петре, не раз і не два купався в річці Ірпінь. Хвалив — хороша, прекрасна ріка. В останньому із своїх листів ти мене просив докладніше описати —чи змінився пляжний ландшафт? На жаль, не змінився.

Як тобі відомо, пляж понад річкою стелиться близько двох кілометрів. Полоскатися, купатися і сонечком повтішатися приходять тисячі і тисячі людей.

Перед ведуть ті, що мають дачі готичного стилю. Вони приходять купатися в супроводі вовкодавів... Купаються на пару... Власник-купальник пливе, а цюцько поруч лапами гребе.

Пригадуєш, як один такий нас заспокоював:

— Не бійтеся, пливіть. Полкан у воді не кусає.

— Це добре, що у воді не кусає. А ви скажіть: ваш Полкан у воді чи на суші блохи скидає?

Тоді оте хлопчисько почало цькувати:

— Ату на їх!.. Гав, гав на їх!..

Вовнатих барбосів і цього року регулярно приводять на пляж. На пляжі і біля пляжу так само, як і минулого року, щосуботи і щонеділі відбуваються мехмотокроси.

Змагаються — чий мотоцикл краще по посівах пробіжить. Бувають випадки, що купальникам і на п'яти наїжджають.

А гуркотять, а торохтять, їй-бо, мабуть, аж у міській Раді чути.

На пляжі — жодного кіоска. Захотів напитися води, п'єш з річки, туди ж, у річку, оцю саму воду з подякою й повертаєш.

Словом, у річку Ірпінь чимало продукції повертається.

І все оце пливе, колихається й гойдається...

Отакі-то, Петре, діла на ірпінській землі, на ірпінській воді.

На останку свого четвертого листа прошу тебе, Петре: будеш в Ірпені, завітай до голови міської Ради т. Бабюка. Завітай, про оці всі фокуси поговори і теплий привіт передай.

Та за одним рипом постукай і в двері до завміськкомунгоспом Дермиденка Андрія Феофановича.

Сподіваюся, що твій візит до ірпінських градоначальників може де в чому підсобити.

З привітом!

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Помилуй! У мене ж скоро сесія!!!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Найактивнішу участь у «Виставці ширнетреба» в № 3 «Перця» взяли бракороби двох білоцерківських підприємств: заводу металовиробів та взуттєвої фабрики. Останню представляв на «Дошці заслужених бракоробів» сам директор Нечаєв А. Д.

А ось і підсумки участі у виставці. За випуск бракованого взуття знято з роботи нач. цеху Зінченка М. П. А на Нечаєва (який уже притягався прокуратурою до дисциплінарної відповідальності) накладено партійне стягнення. Прокуратура Білої Церкви внесла подання про притягнення до дисциплінарної відповідальності техкера заводу металовиробів Козаченка П. О. та старшого браківника Батури В. С.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Лихе око.

ДАРИ, ЯКИХ НЕ ПОДАРУЮТЬ

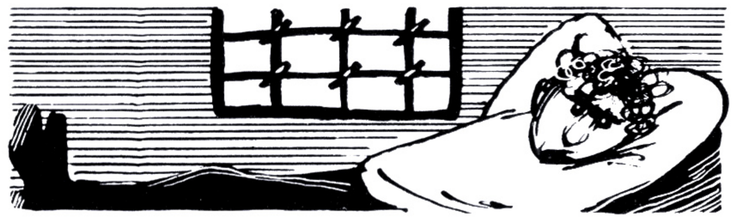

Ще за стару троячку циганка наворожила йому: — Далека дорога... Казенний дім...

Наворожити це було не важко, бо «ручка» у Гриші Ройберга вже тоді була нечиста. Не встиг він обмити свої дев'ятнадцять років, як ворожіння здійснилося. За спекуляцію народний суд дав Ройбергу путівку у далекий «казенний» дім на 7 років. «На перековку», як колись казали, або «на перевиховання», як кажуть тепер.

За сім років у поглядах Гриші на злочин і справді сталися деякі зміни — він після повернення облишив спекуляцію й переключився на шахрайство. Довелося судові надіслати його на перевиховання до «казенного» дому ще на два роки.

Довго міркував Гриша, що робити з своєю лихою долею, і вирішив, коли вийде на волю, шукати дурнів...

І ось — воля. Григорій Шикович Ройберг з молодим запалом їде працювати до села Ободівки, Тростянецького району на Вінниччині. Там він влаштовується в ССТ заготівельником. Там почала складатися характеристика: ініціативний, енергійний, битий... З-під землі дістане, з неба зніме... «А от, скажімо, шифер або запчастини до машин ви, Григорію Шиковичу, могли б заготовити?» «А чому б і ні? Аби гроші!».

Гроші і повноважні документи дали голова колгоспу ім. Суворова А. К. Легун і голова колгоспу ім. Котовського М. П. Аврамчук.

І мотанув Гриша у Москву погуляти на дурні гроші. День гуляє, два гуляє. А потім б'є Аврамчукові депешу: є, мовляв, шанс придбати 130 скатів, гонить 5500 готівкою! Аврамчук і рота роззявив. Спорядив негайно гінця до Москви з грішми. А хитрий Легун дізнався про це і переказав таку ж суму телеграфом — побачимо, чиї будуть скати!..

Засумував Гриша. Тісно стало у Москві з тими дарами. І майнув із своїм приятелем М. Шиманським розважатися у Крим.

А там море. А там дівчата.

Таксі, ресторани. Обід — за 100 карбованців, вечеря — за 200. «Мадмазелям» галантний Гриша платив за ласку та увагу золотими годинниками, платиновими перснями, імпортними туфлями та модними капелюхами. Тільки коли в музеї морської флори і фауни Ройберг побачив електричного ската, він згадав про доручення. Як чудово жити, коли є такі роззяви, як Аврамчук та Легун.

А що ж далі?

Далі для Ройберга, очевидно, знову буде «далека дорога» і «казенний дім». Ну, а голови, видно, ходитимуть з гулями. Колгоспники їм ті дари не подарують.

П. АНДРУЩАК.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Ще року 1953-го у Перця з'явився новий клієнт: Михайло Ілліч Куц. В'їхав він на сторінки Перця одночасно з в'їздом до Києва.

Михайло Ілліч брав хабарі і крав у місті Львові, де обіймав посаду директора друкарні «Атлас».

Десять років тому про це писалося у фейлетоні «Висуванець Укрполіграфтресту».

Перець застерігав, радив не пускати вовка до кошари.

Але в Києві знайшлися відповідальні люди, яким здалося, що Куц не дозрів ще до справжнього хапуги.

І вони дали йому змогу дозрівати спочатку в кріслі директора Київської книжково-журнальної фабрики, а потім у кріслі голови виконкому Шевченківської райради міста Києва.

І от Куц дозрів...

І став він перед Верховним Судом УРСР. Став, як закоренілий хабарник.

Гадаєте, Куц вдячний тепер своїм благодійникам?

Ой, ні!

Він напевне так думає:

— Захисники мої, благодійники мої! Навіщо ви мене на руках носили? Тепер від того ні вам, ні мені радості нема. Хіба ж ви не знали, що я за натурою злодій і хабарник? Хіба не бачили, що я ладен злупити з живого й з мертвого? Навіщо ж ви мені довіряли, навіщо ж ви мене висували? Чому не прислухалися до справедливого голосу преси? Чому ще тоді не дали мені по руцях? Може б, ще й вийшло з мене щось путяще. А так... Куди я тепер? Я вже такий закоренілий хабарник, що проби на мені ставити ніде.

Та більше Куцові брати не доведеться.

Взяли вже його.

Але звичка, недарма кажуть, друга натура.

Звик Куц руку наставляти, хабарі вимагати. І зараз, бачите, руку наставив.

Але тут він вже не просить, а благає.

Благає дати не більше, а менше, бо фото це зроблене не в колишньому кабінеті Куца, а в залі суду.

І відсипали Куцу повну жменю. Засудили до розстрілу хабарника.

Який Сава, така й слава!

ЩЕ РАЗ ПРО ГРАМОТНІСТЬ

Керуючий Народицьким відділенням «Сільгосптехніки» (Житомирська область) т. Беккер видав трактористові Сорокопуду такий документ:

ДОВІДКА

Видана трактористу Сорокопуд Пилипу Матвійовичу в тому, що він з 23 травня 1962 року по 22 червня був на ремонті в майстерні райвідділення «Сільгосптехніка» по замовленню № 575.

2. 1. 1963 р. Керуючий сільгосптехніки (Беккер).

м. Народичі

Воно, звичайно, не тільки трактори, а і трактористи час од часу потребують «ремонту», але з даної довідки видно, що грамотність т. Беккера теж не завадило б «підремонтувати».

ОЙ, БУВ, ТА НЕМА...

П'ять років тому в с. Точилове, Ананьївського району, Одеської області, був хороший родильний будинок. З часом його занедбали, а оце й зовсім розібрали.

(З листа до редакції).

Родильний дім був у колгоспі.
А от тепер його нема, —
Бо ж руйнувать — це дуже
просто, —
Не треба вміння і ума.

Нема не тільки стін, а й духу.
Й ніхто ні пари з уст... Мовчок...
І знову бабки-повитухи
В селі приймають діточок.

К. ЮР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

⊙ Про те, що в колгоспі «Радянська Армія» (Сумська область) недобудований клуб перетворили на зерносховище, писалося у листі, опублікованому в № 1 журналу за цей рік.

Заступник голови Сумського сільського облвиконкому т. Слободянюк повідомив редакцію, що після виступу Перця приміщення клубу звільнено від зерна. Правління колгоспу вжило заходів до закінчення будівництва клубу в цьому році.

⊙ У тому ж номері, у фейлетоні «...І ніжок не замочила» розповідалося про грубі порушення в Харківській їдальні № 109.

Прокурор м. Харкова т. Бобков повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності.

За недостатній контроль за роботою їдальні завідуючій Куценко оголошено сувору догану з попередженням, а повара Михайлик за завищення цін з системи торгівлі звільнено.

⊙ У фейлетоні «Жарти з колесом» («Перець» № 2) критикувалися деякі підприємства республіки, які зривають виконання планів постачання устаткування новобудовам великої хімії.

Як повідомив редакцію начальник головного управління загального машинобудування Українського раднаргоспу т. Сибір, Укрраднаргосп вважає виступ Перця цілком слушним. Ряду підприємств Київського та Чорноморського раднаргоспів дано вказівку виготувати й поставити Сумському регенераторному, Кадіївському сажовому та Сакському хімічним заводам відповідне устаткування.

⊙ У тому ж номері «Перця» було надруковано фейлетон «Золоті гуси» про безгосподарність та зловживання в Ніжинському плодорадгоспі. Створена в цьому радгоспі у 1961 році племінна гусеферма давала лише збитки: кожен кілограм гусятини тут коштував 22 крб., а кожне гусяче яйце — 3 крб. (у нових грошах).

Як повідомив редакцію прокурор Чернігівської області т. Єреп, наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності.

По цих та інших виявлених фактах прокуратура порушила кримінальну справу.

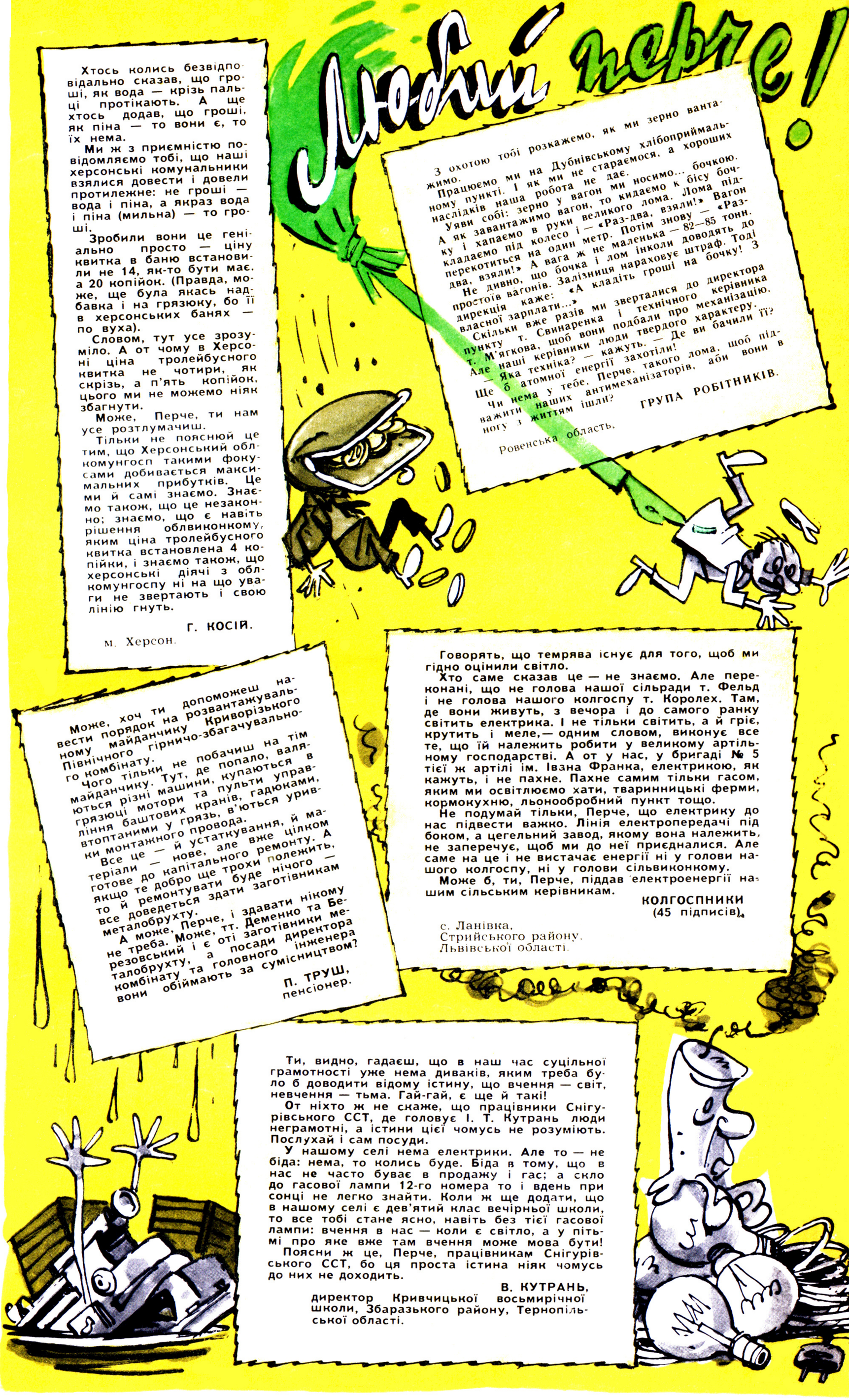

Хтось колись безвідповідально сказав, що гроші, як вода — крізь пальці протікають. А ще хтось додав, що гроші, як піна — то вони є, то їх нема.

Ми ж з приємністю повідомляємо тобі, що наші херсонські комунальники взялися довести і довели протилежне: не гроші — вода і піна, а якраз вода і піна (мильна) — то гроші.

Зробили вони це геніально просто — ціну квитка в баню встановили не 14, як-то бути має, а 20 копійок. (Правда, може, ще була якась надбавка і на грязюку, бо її в херсонських банях — по вуха).

Словом, тут усе зрозуміло. А от чому в Херсоні ціна тролейбусного квитка не чотири, як скрізь, а п'ять копійок, цього ми не можемо ніяк збагнути.

Може, Перче, ти нам усе розтлумачиш.

Тільки не пояснюй це тим, що Херсонський облкомунгосп такими фокусами добивається максимальних прибутків. Це ми й самі знаємо. Знаємо також, що це незаконно; знаємо, що є навіть рішення облвиконкому, яким ціна тролейбусного квитка встановлена 4 копійки, і знаємо також, що херсонські діячі з облкомунгоспу ні на що уваги не звертають і свою лінію гнуть.

Г. КОСІЙ.

м. Херсон.

З охотою тобі розкажемо, як ми зерно вантажимо.

Працюємо ми на Дубнівському хлібоприймальному пункті. І як ми не стараємося, а хороших наслідків наша робота не дає.

Уяви собі: зерно у вагон ми носимо... бочкою. А як завантажимо вагон, то кидаємо к бісу бочку і хапаємо в руки великого лома. Лома підкладаємо під колесо і — «Раз-два, взяли!» Вагон перекотиться на один метр. Потім знову — «Раз-два, взяли!» А вага ж не маленька — 82—85 тонн. Не дивно, що бочка і лом інколи доводять до простоїв вагонів. Залізниця нараховує штраф. Тоді дирекція каже: «А кладіть гроші на бочку! З власної зарплати...»

Скільки вже разів ми зверталися до директора пункту т. Свинаренка і технічного керівника т. М'ягкова, щоб вони подбали про механізацію. Але наші керівники люди твердого характеру.

— Яка техніка? — кажуть. — Де ви бачили її? Ще б атомної енергії захотіли!

Чи нема у тебе, Перче, такого лома, щоб підважити наших антимеханізаторів, аби вони в ногу з життям ішли?

ГРУПА РОБІТНИКІВ.

Ровенська область.

Може, хоч ти допоможеш навести порядок на розвантажувальному майданчику Криворізького Північного гірничо-збагачувального комбінату.

Чого тільки не побачиш на тім майданчику. Тут, де попало, валяються різні машини, купаються в грязюці мотори та пульти управління баштових кранів, гадюками, втоптаними у грязь, в'ються уривки монтажного провода.

Все це — й устаткування, й матеріали — нове, але вже цілком готове до капітального ремонту. А якщо те добро ще трохи полежить, то й ремонтувати буде нічого — все доведеться здати заготівникам металобрухту.

А може, Перче, і здавати нікому не треба. Може, тт. Деменко та Березовський і є оті заготівники металобрухту, а посади директора комбінату та головного інженера вони обіймають за сумісництвом?

П. ТРУШ,
пенсіонер.

Говорять, що темрява існує для того, щоб ми гідно оцінили світло.

Хто саме сказав це — не знаємо. Але переконані, що не голова нашої сільради т. Фельд і не голова нашого колгоспу т. Королех. Там, де вони живуть, з вечора і до самого ранку світить електрика. І не тільки світить, а й гріє, крутить і меле,— одним словом, виконує все те, що їй належить робити у великому артільному господарстві. А от у нас, у бригаді № 5 тієї ж артілі ім. Івана Франка, електрикою, як кажуть, і не пахне. Пахне самим тільки гасом, яким ми освітлюємо хати, тваринницькі ферми, кормокухню, льонообробний пункт тощо.

Не подумай тільки, Перче, що електрику до нас підвести важко. Лінія електропередачі під боком, а цегельний завод, якому вона належить, не заперечує, щоб ми до неї приєдналися. Але саме на це і не вистачає енергії ні у голови нашого колгоспу, ні у голови сільвиконкому.

Може б, ти, Перче, піддав електроенергії нашим сільським керівникам.

КОЛГОСПНИКИ
(45 підписів).

с. Ланівка,
Стрийського району,
Львівської області.

Ти, видно, гадаєш, що в наш час суцільної грамотності уже нема диваків, яким треба було б доводити відому істину, що вчення — світ, невчення — тьма. Гай-гай, є ще й такі!

От ніхто ж не скаже, що працівники Снігурівського ССТ, де головує І. Т. Кутрань люди неграмотні, а істини цієї чомусь не розуміють. Послухай і сам посуди.

У нашому селі нема електрики. Але то — не біда: нема, то колись буде. Біда в тому, що в нас не часто буває в продажу і гас; а скло до гасової лампи 12-го номера то і вдень при сонці не легко знайти. Коли ж ще додати, що в нашому селі є дев'ятий клас вечірньої школи, то все тобі стане ясно, навіть без тієї гасової лампи: вчення в нас — коли є світло, а у пітьмі про яке вже там вчення може мова бути!

Поясни ж це, Перче, працівникам Снігурівського ССТ, бо ця проста істина ніяк чомусь до них не доходить.

В. КУТРАНЬ,
директор Кривчицької восьмирічної школи, Збаразького району, Тернопільської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (500) (на украинском языке). Підписано до друку 23. IV. 1963 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02173. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0756. Тираж 325 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

ЯК ВИГЛЯДАЄ «НАРОДНИЙ КАПІТАЛІЗМ» НА ПРАКТИЦІ